

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

JENNIFER HAYWARD

O ji tikrai karšta!

2,90 Eur 2016 sausis–vasaris

Knygute.lt

Jennifer Hayward
(Dženifer Heivard)

O JI TIKRAI KARŠTA!

Romanas

Versta iš Jennifer Hayward, Changing
Constantinou's Game, 2014

© Jennifer Hayward, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos,
2015

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0017-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

Pastaruoju metu Manhatano reporterei Izabelei Piters sėkmė šypsojosi nepaprastai dažnai. Izabelė Aukštutiniame Ist Saide įsigijo mielą vieno kambario butuką, kuris buvo jai pagal kišenę, laimėjo vietinio sporto klubo narystę, kuri turėtų neleisti grįžti numestiems penkiolikai svarų, o pasipainiojusi reikiamoje vietoje reikiamu laiku parengė pikantišką istoriją apie Niujorko mero rinkimus, tad dabar jos pavardė nuolat mirgėjo žiniasklaidoje.

Deja, atskubėjusi į *Sophoros* biurą Londone, numetusi savo kortelę ant registratūros raudonmedžio stalo nepriekaištingai apsirengusiai registratorei ir paprašiusi susitikti su Leandru Konstantinu, iš blondinės veido išraiškos suprato, kad greičiausiai sėkmė nuo jos nusisuko.

– Bijau, kad būsite su juo prasilenkusi, panele Piters, – atsakė registratorė tobulu britišku akcentu, kuris kiekvieną kartą priversdavo Izę pasijusti menka ir nereikšminga. – Ponas Konstantinas jau pakeliui į Jungtines Valstijas.

Prakeikimas. Adrenalinas, sruvęs gyslomis nuo tada, kai, susiruošus skristi iš Italijos na-

mo, viršininkas parašė žinutę su nurodymais leisti į gaudynes Londone, staiga išseko. Atrodė, kad atsitrenkė į sieną. Ji padarė viską, kad atsidurtų čia, kol *Sophoros* milijardierius generalinis direktorius dar neišvyko, bet vidudienio eismo kamščiai atliko savo juodą darbą. Nepadėjo ir it sraigė judėjęs taksi.

Izabelė iš paskutiniųjų tramdė nusivylimą, nors tik-riausiai viską išdavė jos veido išraiška. Visgi ši moteris galėtų būti naudinga.

- Ačiū, - sušnabždėjo ji ir pasiėmusi kortelę įsidėjo atgal į rankinę. - Gal žinote, į kurį biurą jis išvyko?

- To reikia klausti jo asmeninės asistentės, - atsakė blondinė įdėmiai ją stebėdama. - Ji Niujorke. Ar norėtumėte jos telefono numerio?

- Ačiū, jau turiu, - tarstelėjo Izė ir prikando apatinę lūpą. - Kada jis išvyko?

- Prieš kelias valandas, - nutęsė moteris. - Gaila, kad jūsų kelionė nuėjo veltui.

Kažkodėl Izei nepatiko vartų sargės žvilgsnis. Ar nepasiekiamasis Leandras Konstantinas slepiasi savo kabinete? Viršininkas minėjo, kad, prireikus susitikti su žurnalistais, jis magiškai dingdavo, tačiau ji neturėjo laiko jo ieškoti. Lėktuvas į Niujorką pakils lygiai po trijų

su puse valandos.

Izabelė linktelėjo blondinei, užsegė rankinę ir žengė į šalį. Džeimsui, jos viršininkui, tai nepatiks. Žinutėse jis rašė, kad netrukus į viešumą iškils skandalas, supurtysiantis Konstantino žaidimų įrangos kompaniją. Jei iki tol Niujorko televizijai nepavyks su juo susisiekti ir įtikinti, kad duotų išskirtinį interviu, jį užsipuls visa šalies žiniasklaida. Tada tikimybė jį pakalbinti bus lygi nuliui.

Sunkiai atsidususi Izabelė persimetė rankinę per petį ir išėjusi pro stiklines duris pasuko prie liftų. Vien pažvelgusi į aplinkui buvusius žmones ji suprato, kad pateko į vidudienio kofeino ir nikotino pragarą. Žinoma, negalėjo pasigirti pati neturinti žalingų įpročių, bet mėliau kimšdavosi į burną visokį šlamštą arba nerimaudavo dėl kokio nors straipsnio vietoje to, kad lietų prakaitą sporto klube. Kita vertus, ką daryti, kai tavo motina Holivudo deivė, o sesuo užsidirba pragyvenimui staipydamasi ant podiumo? Tobulybė atrodo nepasiekiamą.

Skimbtelėjus lifto skambučiui Izabelė atsisuko į sidab-rinius mirties nasrus. Būrelis žmonių susigrūdo viduje kaip sardinės skardinėje. Tiesą sakant, jai derėjo sprautis tarp jų, tačiau vien prisiminus kelionę aukštyn širdis ėmė

daužytis kaip pašėlusį. Užteko pažvelgti į aštuonių kvadratinių pėdų dėžutę, kad burna išdžiūtų, o kojos virstų drebučiais.

Ji atsisuko į avarinio išėjimo duris. Argi lipti penkiasdešimt aukštų žemyn gali būti taip blogai? *Taip, gali*, – nusprendė ji. Trijų colių aukščio kulniukai neskirti tokiam sportui, o jai dar *reikia* spėti į lėktuvą. Verčiau įveiks savo baimę, pamanė žengdama atatupsta nuo sidabrinių durų, už kurių dingo tuzinas žmonių, antraip visi susirinkusieji taps jos baimės liudininkais.

Mintyse Izabelė kartojo sau, kad ji racionali moteris, kurios pečius kasdien slegia labai didelė atsakomybė, tačiau vis tiek baimingai žvalgėsi po vestibulyje nuobodžiaujančią minią. Jai pavyks. Juk ji ne ligonė.

Izė nužvelgė tobulą dešinėje stovinčios moters figūrą, aptemptą vienietiniu meno kūrinium. *Verčianti iš kojų. Ar tokių moterų yra visur? Ar ir aukštakulniai dizainerio darbas? Kaip nesąžininga. Vieninteliai prabangūs bateliai, kuriuos ji turėjo, buvo rubinų raudonumo aukštakulniai, įsigyti per išpardavimą. Izabelė juos įsimylėjo iš pirmo žvilgsnio ir paklojo ketvirtį mėnesio atlyginimo. Po to kelias savaites vakarienei valgė tik dribsnius.*

Izabelės žvilgsnis nuklydo tolyn. Pastebėjo vyriškį, kurio išvaizda išdavė, kad jis kasdien, gerdamas arbatą, padaugina pyragaičių. Šalia jo stovėjo akivaizdžiai gerokai jaunesnis tipas, atsišliejęs į sieną ir tapšnojančias išmanųjį telefoną. Izabelei atvipo žandikaulis. Kaip galėjo jo nepastebėti? Jis buvo išskirtinis, iš didžiosios *I*. Šešios pėdos testosterono ir prabangus kostiumas. Jis traukė visų žvilgsnius.

Oho. Ji atidžiai nužvelgė jį nuo galvos iki kojų. Dar niekada nematė vyro, kuriam *taip* tiktų kostiumas. Jam neprilygo net pasipūtę Manhatano finansų rajono povai. Tokie tobuli tamsiai pilki kostiumai, išryškinantys ūgį ir tobulą sudėjimą, turėtų būti uždrausti. Ypač kelnės, ap-
tempiančios galingas šlaunis.

Prakeikimas, koks jis karštas. Toks karštas, kad jos kūno temperatūra ką tik šoktelėjo dešimčia laipsnių į viršų. Izabelė pakėlė akis į Viduržemio jūros regiono vyro tipo profilį ir sustingo. Kol ji nesivaržydama grožėjosi, jis pakėlė akis nuo telefono ir dabar stebeilijo tiesiai į... ją. Dieve. Duobutė jo smakre, kad ir kaip tai pavadinsi, atrodė taip... skaniai.

Jis žvelgė į ją atvirai, nė kiek nesidrovėdamas. Žvilgsnis išdavė, kad jos privalumus vertina subrendęs, savimi pasitikintis vyras, kuris

gali rinktis bet kurią moterį. Izabelė suvirpėjo visu kūnu ir tvirčiau atsistojusi pasimuistė kaip maža mergaitė, nors kaip reporterė žinojo, kad užspeistai į kampa taip elgtis nedera. Kol jo žvilgsnis vėl pakilo prie jos veido, ją užliejo aistringa, žydra jėga, o veidas tapo burokėlių raudonumo.

Praslinko amžinybę trukusi akimirka – ji dar niekada taip nesikankino, – o tuomet jis nutraukė akių kontaktą ir nuleidęs galvą vėl susitelkė į telefoną.

Baigta.

Skruostai suliepsnojo dar skaisčiau. *Rimtai, Ize, ko tikėjaisi? Kad jis taip pat ris tave akimis? Tai kartojasi nuolat. Visada nusižiūri vyrą, kuris ne tavo nosiai.*

Suskambo Lotynų Amerikos ritmai. Jie grojo vis garsiau. Apolonas pakėlė akis ir susiraukė. *Prakeikimas. Jos telefonas.* Izabelė atsegė rankinę ir jį išsitraukė.

– Tai?.. – sulojo viršininikas. – Kas nutiko?

– Atleisk, Džeimsai, bet prasilenkėm. Eismas buvo siaubingas.

Džeimsas nepatenkintas atsiduso:

– Girdėjau, kad jis nesugaunamas, bet tik ne moterims.

Izė nežinojo, nei kaip Leandras Konstantinas atrodo, nei kas jis toks. Niekada nebuvo girdėjusi nei apie jo žaidimų kompaniją, nei apie populiarių lenktynių žaidimą *Behemoth* - apie jį sužinojo tik ryte, pakeliui iš atostogų, praleistų su draugėmis, Toskanoje gavusi Džeimso žinutę. Bosas liepė užsukti į Londoną. Žinutėje buvo parašyta, kad buvęs Konstantino programinės įrangos kūrimo vadovas Frenkas Meseris, jau seniai išspirtas iš kompanijos, šiandien atėjo į Niujorko televiziją tvirtindamas, kad tikrasis *Behemoth* kūrėjas yra jis. Jis buvo pasiryžęs eiti iki galo - iškart pateikė kompanijai ieškinį bei pasiūlė išskirtinį interviu žiniasklaidai.

Izė sučiaupė lūpas.

- Registratūroje paklausiau, į kurį biurą jis išvyko, bet man neatsakė.

- Mano šaltinis sako, kad į Niujorką, - atsiduso viršinininkas. - Nesijaudink, Ize, čia mes jį pričiupsim. Negalės slapstyti amžinai.

Mes? Ji susiraukė.

- Gal leisi man dirbti savarankiškai?

Stojo tylą.

- Nenorėjau nieko sakyti, kol negrižai, nes bijojau, kad išsigąsi, tačiau kad jau viskas taip

susiklostė, verčiau pasakysiu dabar. Išeina Katerina Viloubai. Kanalo vadovai žavisi tavo darbu ir nori, kad dalyvautum diktorių atrankoje.

Izabelė neteko žado, širdis nusmuko į kulnus. Ji neramiai žengė atatupsta. Katerina Viloubai, Niujorko televizijos numylėtinė ir savaitgalių žvaigždė, išeina į pensiją? Jie nori, kad į jos vietą kandidatuotų niekam nežinoma, nedaug patirties turinti reporterė?

- Bet aš jaunesnė dvidešimčia metų, - išspjovė ji. - Ar jie nenori labiau patyrusio žmogaus?

Tikra kvaiša, kam išvis apie tai užsiminė?

- Jaunimas mus žudo, - sausai tarstelėjo Džeimsas. - Jie mano, kad pritrauksi jaunesnių žiūrovų. Be to, jau dabar puikiai sutari su kolegomis.

Jai sukosi galva. Izabelė nusivalė prakaituotą delną į sijoną. Turėtų šokinėti iš laimės, kad jie taip gerai ją vertina, tačiau skrandis sukosi į kietą mazgą.

- Ir kaip tai susiję su Konstantino istorija?

- Vadovai mano, kad tavo silpnoji vieta - menka patirtis susidūrus su rimtomis naujienomis, kurios turi tavo varžovai. Todėl aš tau

atiduosiu šią istoriją ir tu pasirūpinsi, kad ji nuskambėtų per visą pasaulį.

Aa. Ji sunkiai nurijo seiles ir tvirčiau prispaudusi prie ausies telefoną loštelėjo ant kulniukų. Konstantino istorija pateks į pirmuosius laikraščių puslapius. *Ar ji tam pasirengusi?*

- Tu dar čia? - paklausė Džeimsas.

- Taip, - cyptelėjo ji ir užsimerkė. - Taip, - pakartojo tvirčiau.

- Nepanikuok, - įsakė jis. - Tai tik pokalbis dėl darbo. Gali būti, kad daugiau nieko ir nebus.

Pokalbis dėl darbo svarbiausiame pasaulio žinių kanale prieš eilę kostiumuotų vadovų, kurie norės žinoti viską iki dėvimų pėdkelnių rūšies...

Širdis, rodėsi, iššoks per gerklę.

- Kada?

- Rytoj dešimtą ryto pas mus.

Rytoj? Izabelė greitai dirstelėjo į kylantį liftą.

- Džeimsai, aš...

- Turiu eiti, Ize, elektroniniu paštu tau išsiunčiau klausimus, kurie padės pasiruošti pokalbiui. Rytoj dešimtą. Nevėluok.

Skambutis nutrūko, o ji stovėjo lyg maišu trenkta. Kas ką tik įvyko?

Aukštas tamsiaplaukis galiūnas pasiėmė krepšį ir nuėjo prie tuščio lifto. Greitai apžvelgusi vestibulį ji suprato, kad leisis tik jiedu. Izabelė įmetė telefoną į rankinę ir nusekė jam iš paskos, bet likus penkioms pėdoms iki durų sustojo kaip įkalta. Širdis daužėsi kaip pašėlusis. Milžinas mandagiai ranka sustabdė užsida-
rančias duris ir nekantriai krustelėjo lūpas.

- Lipi?

Izė linktelėjo. Jos dėmesį patraukė Niujorko akcentas, pagardintas kažkuo seksualiai sve-
timu. Gal graikiška nata?

Judinkis, - įsakė sau ir atsargiai žengė link **baisios metalinės dėžės, tačiau kuo toliau, tuo sunkiau darėsi kvėpuoti. Likus vos pėdai iki lifto durų ji vėl sustojo.**

Vyriškis prisimerkęs įsistebeilijo jai į akis.

- Ar viskas gerai?

Ji pakreipė galvą.

- Truputį bijau liftų.

Jis kilstelėjo antakį.

- Daugybė žmonių važinėja jais kiekvieną dieną. Visiškai saugu.

- Tuo aš abejoju, - sumurmėjo ji nesijudin-
dama nė per žingsnį.

Vyriškis pavartė akis.

- Kaip kasdien atsiduri darbe?

- Man labiau patinka laiptai.

Jo lūpos įsitempė.

- Klausyk, skubu į oro uostą. Gali keliauti su manimi arba palaukti kito lifto. Rinkis.

Izabelė sunkiai nurijo seiles.

- Aš taip pat... skubu į oro uostą.

Jis vėl nužvelgė ją akivaizdžiai nekantraudamas.

- Tuomet lipk.

Prieš akis plykstelėjo prisiminimas, kaip ji su seserimi šaukiasi pagalbos tamsiame lifte. Tas vaizdas Ižę aplankydamo visada, kai reikėdavo prisiversti lipti į liftą. Ji prisiminė spengiančią tylą metalinėje dėžėje, kai jos drebėjo prispaudusios prie sienos, pritraukusios kelius prie krūtinės, bijodamos, kad liftas nugarmės žemyn. Ji buvo tikra, kad niekas jų neras ir joms teks praleisti naktį šaltyje, tyloje ir tamsoje.

Jis nusikeikė.

- Turiu važiuoti.

Izabelė išpūtusi akis stebėjo, kaip jis spusteli mygtuką. Tą pačią akimirką, kai jo žodžiai įveikė paniką, sunkios metalinės durys ėmė užsidarinėti....